

Μια φορά και ένα καιρό σε ένα τόπο που δεν ήταν καθόλου μακρινός, κατοικούσε μια παρέα πλασμάτων που όλο χαχάνιζαν. Όλοι -μόλις τους άκουγαν- έλεγαν “μα τι Σούπερ Δυνατά που Χαχανίζουν!” Μαζί τους ήταν πάντα και δύο ηλιαχτίδες, για να φωτίσουν το δρόμο τους και να αποτελούν πηγή από που θα παίρνουν δύναμη. Όμως η παρέα αυτή δεν χαχάνιζε μόνο, έκανε πολλά μαγικά. Από που να πρωταρχίσω; Μα, φυσικά από την αρχή.

Μια μέρα αποφάσισαν ότι όλοι μαζί κάθε εβδομάδα, την ίδια μέρα και ώρα, θα κάνουν διάφορα πράγματα. Ξεκίνησαν φτιάχνοντας έναν κύριο πίνακα που των ονόμασαν “ανακοινώσεων”. Ο χρόνος κυλούσε και δεν τον ξεχνούσαν αλλά τον στόλιζαν τακτικά. Εν τω μεταξύ κάνανε πολλά ταξίδια!

Σε ένα από αυτά γνώρισαν τους 7 χρωματιστούς ιππότες. Μίλησαν μαζί τους για την διαφορετικότητα, τα “Σούπερ δυνατά χαχανητά” όπως αυτοπροσδιορίζονται πλέον, επηρεάστηκαν από αυτά που άκουσαν. Έτσι αποφάσισαν να δώσουν μια συνέχεια στο έργο τους, ως ένδειξη ευγνωμοσύνης. Οι ιππότες με την σειρά τους, τους έδωσαν ένα μαγικό φίλτρο και τους αποχαιρέτησαν.

Δεν τους ξέχασαν τότε. Όταν γύρισαν πίσω σκέφτηκαν να φτιάξουν ένα κέικ - βασιλόπιτα με το φίλτρο αυτό. Ήθελαν αν δουν ποιος είναι ο εκλεκτός τις χρονίας και του είχαν και δώρο κουμπάρα (ξέρετε τι σκέφτηκαν). Αχ... το φίλτρο όμως δε είχε οδηγίες χρήσεις. Αντί να χρωματίσει το κέικ στα χρώματα του ουράνιου τόξου, αυτό έκανε το κέικ χιλιάδες μικρά κομμάτια και το φλουρί που είχε μέσα εξαφανίστηκε. Εκείνη την μέρα είχαν μαζί τους την αρχιζαχαροπλάστη. Έλεγε ότι ξέρει από μαγικά φίλτρα, οι υποψίες έπεσαν πάνω της, αφού είχε μείνει για λίγη ώρα μόνη με το κέικ. Όμως δεν είχαν στοιχεία γιαυτό...

Τι να κάνουν τα Σ.Δ.Χ., άρχισαν να πιστεύουν ότι κάποιος το είχε φάει κατά λάθος, αλλά αυτό δεν τους αρκούσε! Ξεκίνησαν την έρευνα και τι να δουν; Από την έκρηξη το φλουρί είχε εκτιναχθεί έξω στην είσοδο της πόρτας. Τελικά ήταν δουλεία της επισκέπτριας; Το ήθελε; Δεν πρόσεξε; Μέσα από την ερευνά τους ανακάλυψαν ότι ήταν ένα λάθος και δεν είναι απαραίτητο πάντα να υπάρχουν μυστήρια και προθέσεις... Έτσι -χάρη στους ιππότες- έμαθαν ένα άλλο σημαντικό πράγμα, “να μην σταματάς μέχρι να βρεις αυτό που ψάχνεις, γιατί όλα μπορούν να εξηγηθούν”.

Μετά και από αυτό το γεγονός -σοφότερα πλέον τα Σ.Δ.Χ- δεν φοβόντουσαν να παίρνουν πρωτοβουλίες, να αναζητούν απαντήσεις, να σέβονται και να προσαρμόζονται στο περιβάλλον τους. Να διασκεδάζουν με τον τρόπο τους, να παίρνουν αποφάσεις για τα ταξίδια που θέλουν να κάνουν.

Τώρα που μιλάμε για αποφάσεις, μια μέρα τα τα Σ.Δ.Χ αποφάσισαν πώς θέλουν να κατασκευάσουν διάφορα πράγματα. Έτσι αξιοποιώντας το μαγικό φίλτρο τόσο όσο χρειάζεται, έφτιαξαν κούκλες από παλιές κάλτσες και αποφάσισαν να τους δώσουν

όνομα και νόημα...και ένα αερόστατο από μπαλόνι και χαρτόκουτο. Το αερόστατο δεν πέτυχε με την πρώτη αλλά με την δεύτερη προσπάθεια, όμως αυτό δεν πτόησε τους ήρωες μας. Συνέχισαν δημιουργώντας το περιβάλλον για να πετάξει και να ταξιδεύσει με τις κούκλες τους κάποια στιγμή.

Αφού μια μέρα πια είχαν ολοκληρώσει και αυτό το όνειρο τούς, μια φωνή είπε “δεν κάνουμε μια έρευνα για τα άγνωστα παραμύθια και παιχνίδια αλλά και μέρη του τόπου που είναι άγνωστα; “Ποιος ξέρει τι μπορεί να μας μάθει αυτό το ταξίδι;” αναρωτήθηκαν, και αμέσως χώρισαν αρμοδιότητες. Στην επόμενη τους συνάντηση ήρθαν με αρκετά ευρήματα, αλλά ορισμένα δεν συμφωνούσαν με τον στόχο. Έτσι αναρωτήθηκαν πώς να συνεχίσουν, και εκεί που σκεφτόντουσαν...

- “Α, ξέρω!” είπε ένας από της παρέα, “πάμε όλοι μαζί! Θα δούμε τι μπορούμε να βρούμε σε αυτό το ταξίδι!”
- “Να πάρουμε μαζί μας και την μαγική μηχανή, που αρπάζει εικόνες. Κάτι θα γίνει!” απάντησε μια από την παρέα.

Συμφώνησαν όλα και την επόμενη -γεμάτοι χαρά και θέληση- βγήκαν.

*Μα δεν είναι ο κόσμος αυτός,
σαν των παραμυθιών!
ο κόσμος αυτός τρέχει. Να προφτάσει άραγε τι;
Απαντάει μονολεκτικά,
που χώρος για ιστορίες με ξωτικά!
Με απορία επέστρεψαν για να δουν,
τι έχουν συνολικά.
Δεν τους πειράζει τους αρκούσαν τελικά!
Ποιος είναι αυτός που θα κρίνει;
Πιο είναι το πολύ και πιο το λίγο,
ποια είναι η αρχή και το τέλος...
Για αυτά...εκτός από αυτά!*

Ήξεραν ότι δεν είναι μόνο τους και συμβουλευόνταν τις ηλιαχτίδες που ήταν δίπλα τους σε κάθε ταξίδι που έκαναν. Αυτές τους είχαν φέρει ένα λεύκωμα μαγικό που ενώνει κόσμο, που είναι διαφορετικός μα και όμοιος συνάμα. Οι ηλιαχτίδες νοιάζονταν πολύ και ήθελαν να δώσουν από το φως τους, γιατί κάποτε το χρειαζόντουσαν και αυτές. Είχαν μνήμη, ήξεραν πολύ καλά τον κόσμο που κατοικούσαν τα Σ.Δ.Χ, γιατί και αυτές εκεί ζούσαν. Κάποτε, κάποιος τους έδωσαν φως και τους έμαθαν πως να το κάνουν. Αυτές έκτοτε δεν μπορούν να κάνουν αλλιώς - πάρα να αναζητούν φωνές και χαχανητά. Γιατί εκεί βρίσκουν τον εαυτό τους τους.

Κάπου δω τελειώνουν τα νέα μας...ποιος ξέρει τι ταξίδι να τους περιμένει!